

Logg 29

Det verkar inte finnas någon natt eller dag här. Bara rusets brus och dyningar. Jag ligger fortfarande på rygg och känner kylan från stengolvet stråla in genom kolten. Så rus, dyningar och ett golv. Så pass. Och min rygg. Och ett ben som sover. Det andra är vaket och puttar lite på en vippande sandalet, en guldstrumpa innehåll. Och så läpparna där igen. Breda och pratande. Uppskruvade ingen vet hur. Och så pärlhalsbandet. Och sammeten och kristallerna. Ur dom rinner det ner blöt glömska hit till mig. Jag har kanske sovit ett slag, eller bara domnat bort ett tag, men inte dött eller så, det vet jag, för jag har hela tiden känt lukten av bordsskivans trä genom mina näsborrar. Och en del fotsvett i ojämna pustar. Men att jag

slumrat är nog sant, för först nu är det jag känner golvet igen. Och ena skuldran som är vass rätt vad det är.

Logg 30 den 2 april 2014

Men innan jag visste så mycket som något att greppa var han på benen och kom emot mig. Med flaxande hår och lödder och ögonvitor på väg rakt emot mig så jag kvickt tvangs upp på benen, oavsett om det fanns darr kvar i dom efter landstigningen, kollisionen med jorden för evigheter sen. Nog kunde mina sötvattenstjär, som nu mest hängde längs hårfästet och käken, gälla för svett och fråga och stridslystnad om så vore. Om den lilla karlen hade hämtat vrede någonstans ifrån, inte skulle jag vara sämre.

Strandremsan under våra fötter var så vitt vi kunde uppfatta den lugn och beskedlig, så tiden var inne för att hitta motstånd i varandra. Det stod klart. Barret hans stod som en sky av svarta täta taggar i tusental runt hans runda skalle. Jag kände mitt eget resa sig under mössan likasom. Eftersom han var den av oss som först, kom han rusande med ett sikte. Han tog ett stadigt tag kring knäna mina. Nog stod jag upp, som sagt. Men det var så nätt och jämt och just att hans robusta otvekan kom mig att dråsa ikull.

På knä stående hade jag hunnit upp när det vart knytnävar. Kanske att han väntade mig upp så pass, på knä, så vi var jämnhöga, väntade ut mig med redan knutna nävar ett slag innan han lät dom komma emot mig. Och inte var jag sämre.

Spotloskor ur okända munnar, tänder som blänkte som sablar i solljus och våldsamma omfamningar av tät muskelmassa och dämpade slag som dom blir när avståndet är kort mellan kroppar. Och mitt i den eldfångda stormen en träffsäker hänsyn att inte tappa balansen av värmen i.

Det vore lögn och ful-jok att påstå att jag hann tröttna på slagsmålet. Det var bara så att jag rätt som det var råkade ramla på fötter och kände att marken som var strandremsan bar. Kanske en bit, kanske längre. Infallet att pröva den, utmana den bortöver ett stycke. Jag sprang. Jag sprang och sprang och dvärgen efter. Jag snubblade på en osynlighet, men hade gott försprång och kom upp innan han var i fatt mig på sina korta ben. Och jakten fortsatte ännu ett stycke. När jag rätt som det var blev vore att min rygg inte kunde känna honom längre, och havets vågspel kanske sedan länge överröstade hans flåsande andhämtning var jag tvungen att lägga mig ner att vänta in honom.

Här växte nåt slags gräs, en ganska obestämd skäggstubb i det vita. Jag la mig att pusta och speja ett slag. Som den värsta friare, i segerviss förväntan på sin brud! Och där kom den lille saten sättande. Han såg väl mössan min sticka upp, kan jag tro. Och det kan inte varit någon svår sak att få syn på. I full karriär som om falnande kraft uti bena var något enbart för utspätt långväxta kom han.

Som en fågelskådare låg jag, överrullad på rygg i skäggstubben. Marken skalv i takt med hans steg och det kittlade i mig. Men så! Så tog han sats, och med ett mer än dubbelt så långt steg som hans övriga, hade han hoppat helt och hållet över mig! Vad jag än väntat mig när han kom sättande mot mig och min förväntan kittlades, så inte var det detta!

Han hade redan hunnit en bra bit bortöver innan jag kom mig för att skaka ner bilden som bränt sig fast mellan solen och ögonna mina, och kommit på fötter. Bilden av hans korta ben i rena rama spagaten över mig. Och så kostymbyxan som sprätades upp, ritschl, just när han stod som högst i luften, däröver blicken min.

En bra bit har han hunnit. Men två av hans steg när knappt ifatt ett av mina, i längd och landmassa räknat, så nog ska jag hinna ifatt den där karlen. Det är rent av som att själva glädjen stigo i väders, och jag, Samson Lasko, i ett snöre efter. Jag bär av mot sanden och springer, med sprängande bröst och öronsus, som en dåre berusad.

